

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

(א) ומוספתה פרק ליק לוקמן
 סה. כריתות כ"ג.
 (ב) ופס"א: שז"ה: (ד) ופ"ז ע"ג.
 (ג) טוהס מה"ד: (ד) ופ"ז ע"ג.
 (ה) ופס"ח ע"ד.
 (ו) ופ"ח חז"ון
 קהל. ליה השטן כהנה
 וכו' כבז דעיה אלף מדרגת
 ע"ד שט: ד"ה ומתחיל לה
 ע"ד עטל נפשה כדמיח
 כפנה' מנין אוכל וכו'
 ואפמכמה דרבינ בעלמא
 הו"א: (א) ופס"ח פרק ג'
 (ב) מ"ק ד"ג: (ג) ופ"ז ע"ג.
 (ד) ופ"ז ע"ג.
 (ה) ופ"ז ע"ג.
 (ו) ופ"ז ע"ג.
 (ז) ופ"ז ע"ג.
 (ח) ופ"ז ע"ג.
 (ט) ופ"ז ע"ג.
 (י) ופ"ז ע"ג.
 (יא) ופ"ז ע"ג.
 (יב) ופ"ז ע"ג.
 (יג) ופ"ז ע"ג.
 (יד) ופ"ז ע"ג.
 (טו) ופ"ז ע"ג.
 (טז) ופ"ז ע"ג.
 (יז) ופ"ז ע"ג.
 (יח) ופ"ז ע"ג.
 (יט) ופ"ז ע"ג.
 (כ) ופ"ז ע"ג.
 (כא) ופ"ז ע"ג.
 (כב) ופ"ז ע"ג.
 (כג) ופ"ז ע"ג.
 (כד) ופ"ז ע"ג.
 (כה) ופ"ז ע"ג.
 (כו) ופ"ז ע"ג.
 (כז) ופ"ז ע"ג.
 (כח) ופ"ז ע"ג.
 (כט) ופ"ז ע"ג.
 (ל) ופ"ז ע"ג.

ה"ג א"ר אמי זיבה וקטר וניסך כהעלס אהד וכו'. ולי"ג והשתחוה
 להשתחוה לאו ככלל שאר עבודות היא דעל כרחק לית ליה ל"ר אמי
 השתחוה לחלק יאלה מדקאמר אינו חייב אלא אחת: מ"ט ד"ר אמי.
 דלית ליה השתחוה לחלק יאלה: לא מעבדס. כללן כוון כאהד ולא
 מעבדס ימימי כתיביט) ודרישין חד
 מניייהו להכי: מי אמר אביי. כרבי
 אמי דאינו חייב אלא אחת: שלט
 הסחואות. לא השתחוה להס דעשרת
 הדברות (שמות כ) כי לא השתחוה
 לאל אחר (שס לד) ולא השתחוה
 לאלהים (שס כג). והשתחוה לדברות
 אחרונות) לא חשיב דהדורי קא מהדר
 ליה משה לישראל מה שמעט צסיני:
 אהס לכדרכה וכו'. דלי כמיז חול
 אמינא לא אחר אלא עבודת
 כוכבים דרך עבודתה בהשתחוה:
 לדבריו ד"ר אמי קאמר. אביי להך
 דרשה דלא מעבדס אכל אביי לא ס"ל
 ומוקיים לה ללאו ימימי ור' אמי מוקיי
 להך השתחוה ומר ללאו יאלה:
 לכדרכה ושלט כדרכה. השתחוה
 היא להך עבודת כוכבים כדרכה ושלט
 כדרכה כגון שדרכה לעבוד דרך
 כבוד ולא בהשתחוה ואי כמיז חד
 לא היה מרביץ אלא כי האי גונא
 אכל משתחוה לפעור לא כבז רחמנא
 השתחוה ימירא שניה לשלא כדרכה
 כגון פעור ומרקוליס שעבודתה צבוין
 והא דא"ר אלעזר לעיל (דף סא.)
 וזכח למרקוליס חייב מלא יוצאוי ובע"ג
 דחד קהל ימירא הוא דליכא ולא
 מוקיים לה צוזכח למקטריס עבודתו
 דרך כבוד דסבר כיון דגלי בהשתחוה
 ק"ו צוזכח מייכו כולה מילתא לא
 ילפינן מהשתחוה דא"כ היה מרביץ
 כל עבודות כבוד אע"ג דלאו עבודת
 פניס לכך יאלה וצינה לומר שלא
 חייבה אלא עבודות פניס: כיון דאמר
 אלי אהס חייב. אע"ג דלא פלחה:
 לקרנן. אס שגג: ואפילו לרבינן.
 בתמיה. דפליגי רבנן צכריתות
 (דף י.) כנגדף עליה דרבי עקיבא
 דאמרי מגדף אינו מביא קרבן דבעינן
 מעשה: והטעם אינו חייב אלא על
 דבר שיש בו מעשה. דגני טחולת
 כמיז (ויקרא ד) ועשה אחת מכל
 מצות ה': ר' עקיבא היא דאמר דלא
 בעינן מעשה גמור. דמגדף מחייב
 משום מעשה וזוטא דעקימת ספמי
 הוא מעשה והכא נמי כפיפת קומתו
 הוא מעשה והאי דקמתי אינו חייב
 אלא על דבר שיש בו מעשה לאפוקי
 הרהורא דלא מחייב עלה: מגדף.
 מנרץ את העם: אפוקי אפוקי. אלי
 אחת וצינה) דכמיז וישתחו לו
 ויצחו לו ויאמרו אלה אלהיך
 ישראל: אלא לאו וי"ו שכהעלון.
 דהא לא כפרו בהקד"ה לגמרי שהרי
 סתפוהו דכזר אחר: שאיו
 לאלוהים הרבה. אף לאלוהים אחרים
 וקבלו עליהם: אכל המגפף וכו'
 עובר בלא טעשה. ואל תלכו אחרי
 אלהים אחרים (וימנה כה) אי נמי
 אל תפנו אל האלילים (ויקרא יט)
 וכגון שאין דרכן בך: הנודר בשמו.
 ושם אלהים אחרים לא תזכירו: ו
 המקיים. הנשבע) דמתרגמיני קיים:
 לאו שבעללות. דכולהו משמעני כחד
 קרא: ועדיין הדס כמורק. הקרבנות:
 שאין מזכירן. את האכלים כרצחה
 כדרך שמזכירן את האכלים כבעודה
 ראשונה (דל אחרים כדאמרין
 צמוע קטן (דל סא:)) על הדס.

אמר ר' אמי זיבה וקטר וניסך. פירש הקוטרס ללא גרסינן
 והשתחוה ללאו עבודה היא ולפיכך בנה דר' זכאי לעיל נמי
 ל"ג ליה וקשה אמאי ח"ל פוק מני לצרא אפילו ר' נתן דאמר התס
 לחלק הכא מודה ללאו יאלה דמפרש אביי טעמא הכא מדמכבי לא
 מעבדס מיהו אפשר לא חלף דר' זכאי ליה
 פוק מני לצרא משום דלא דריש ליה
 לא מעבדס ולרז שמואל צר יהודה
 דהכי תנא קמיה אוקימתא קמייתא
 דרבי זכאי מלא מעבדס כ"ר אמי
 ולר"ט נראה דגרס דרזב זכאי
 והשתחוה וזכר' אמי ל"ג דקפסר ר'
 אמי לחלק על עזמיה יאלה דלא
 מעבדס אפשר עבודות קאי דהכי
 כמיז לא השתחוה להס ולא מעבדס
 והא דפריך הא אמר אביי שלט
 השתחוות למ"ל לחלק על עזמיה
 לא קאמר מדקאמר לחלק על כל אחת
 משמע אכל ל"ר זכאי דתנא השתחוה
 ע"כ ללאו יאלה ס"ל מדלא מתייב
 שמים ואי עבדה צפאי נפשה לא מתייב
 כלל כיון דללאו יאלה ולא מני ליה
 צפאי אחריי אלא לאשמועי' היא גופה
 דללאו יאלה ואמר ליה ר' יוחנן פוק
 מני לצרא לחלק יאלה אפ"י כל אחת
 ואחת כיון דלא דרשת לא מעבדס
 מדס"ל השתחוה ללאו יאלה:
 אחת יאלה כדרכה. (א) לא מיבעי
 לן קרא לעגוס ואזהרה
 דמכזבים כדמיבעי לן לעיל (דף סא.)
 בהשתחוה לשלא כדרכה דמכזבים
 כיון דגלי לן צזאזהרה דלל שלא כדרכה
 שאין הוא הדין צעונס):
 אלא על כ"ז דבר שיש בו מעשה.
 פ"ה דגני טחולת כמיז ועשה
 אחת ולא דק דפס"ק דכריתות (דף כג.)
 מיימי אידך קרא דתנן לעשה כגונה
 יאל מגדף: ב"י קאמר רב נמי דר"ע.
 אליבא דר"ל קאמר הכי דל"ר יוחנן
 דאמר לקמן (דף סה.) כפיפת קומתו
 ועקימת פ"ו היה מעשה מתוקמא
 דרז אפילו כרבינן:
 כל המשתף שם שמים. לא דמי
 להא דכמיז (שופטים י) כרז לה'
 ולגדעון וכן (במדבר כא) דכזרו צה'
 וכן דלא אסור אלא צמדי דללהות:
 משום דהוי וי"ו שבבב"לית.
 * מימה ס"ל דהוי לאו
 שנימן לאזהרת מיתת צ"ז דהוי אזהרה
 לצן סורר ומורה ועוד מימה הא צן
 סורר ומורה לוקה דמתן צפ"י
 סורר ומורה (לקמן דף סא:) ויילפינן
 צגמרא ויסרו מייסרו וע"כ אזהרתיה
 מלא תאכלו על הדס וכיון דגלי
 רחמנא אהאי לאו דלקי ה"ל למימר
 צכל דוכמי דלקי לכל הפחות היכא
 על בור"ם אינו צוקה. אפ"י למ"ד
 צס"פ כל שעה (פסחים דף מא:)
 דלקי אלא ואמנושל משום ל"י אש ואזו
 וחלצן משום כל אשר יעשה מגפן הנהו
 מייסרי טפי מקרא דלא מעבדס דלא
 מפרש קרא דאחיי צגמגפף ומנשק
 והא דאמרין צפ"ק דצינה (דף יג.)
 דמצשל גיד הנשה צייט לוקה חמש
 וחד מניייהו המצשל צייט לא חשבינן
 לכו לאו שבעללות דכמיז כל מלאכת
 עבודה לא משום כמו לא מעבדס
 דהכא דהתם מפרש טפי דכמיז עבודה
 דמשמע כל מלאכה שהיא עבודה:
 שלא

אמר ר' אמי זיבה וקטר וניסך בהעלם אחד
 אינו חייב אלא אחת אמר אביי מ"ט ד"ר אמי
 אמר קרא ילא תעבדס הכתוב עשאן כולן
 עבודה אחת ומי אמר אביי הכי והאמר אביי
 שלש השתחוואות בעבודת כוכבים למה
 אחת לכדרכה ואחת שלא כדרכה ואחת
 לחלק לדבריו דרבי אמי קאמר וליה לא
 סבורא ליה גופא אמר אביי שלש השתחוואות
 בעבודת כוכבים למה אחת לכדרכה ואחת
 שלא כדרכה ואחת לחלק לכדרכה מאיכא
 יעברו הגוים האלה נפקא אלא אחת כדרכה
 ושלא כדרכה ואחת לשלא כדרכה ואחת
 לחלק: המקבלו עליו באלוה האומר לו אלי
 אתה: אמר רב נחמן אמר רבה בר אבהו
 אמר רב כיון שאמר לו אלי אחת חייב למאי
 או לקטלא מתניתין היא אלא לקרבן ואפילו
 לרבנן והתניא אינו חייב אלא על דבר שיש
 בו מעשה כגון זיבוח וקטר וניסוך
 והשתחוואה ואמר ריש לקיש מאן תנא
 השתחוואה ר' עקיבא היא דאמר לא בעינן
 מעשה מכלל דרבנן סברי בעינן מעשה כי
 קאמר רב נמי לר' עקיבא קאמר לר' עקיבא
 פשיטא היינו מגדף מהו דתימא עד כאן לא
 מחייב ר"ע קרבן אלא במגדף דכתיב ביה
 כרת אבל הכא דלא כתיב ביה כרת אימא
 לא קמ"ל דאתקושי אתקוש דכתיב וישתחו
 לו וזיבחו לו ויאמרו וגו' א"ר יוחנן אלמלא
 וי"ו שבהעלון נתחייבו רשעיהם של ישראל
 כלייה * כתנאי אחרים אומרים אלמלא וי"ו
 שבהעלון נתחייבו רשעיהם של ישראל
 כלייה אמר לו ר"ש בן יוחאי והלא י"ו כל
 המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן
 העולם שנאמר יבלתי לה לבדו אלא מה
 תלמוד לומר אשר העלוק רשעיהם אלוהות
 הרבה: אבל המגפף והמנשק המכבד
 והמרבץ כו': כי אחא רב דימי אמר רבי
 אלעזר על כולם לוקה חוץ מהנודר בשמו
 והמקיים בשמו מאי שנא הנודר בשמו
 והמקיים בשמו דלא לקי משום דהוה ליה לאו
 שאין בו מעשה הני נמי לאו שבבב"לות הוא
 ויאין לוקין על לאו שבבב"לות דתניא ר' זנון
 לאוכל מן הבהמה קודם שתצא נפשה שהוא
 בלא תעשה תלמוד לומר לא תאכלו על
 הדם דבר אחר לא תאכלו על הדם לא
 תאכלו בשר ועדיין דם כמזרק רבי רוסא
 אומר ומניין שאין מברין על הרוב ב"ד ת"ל
 לא תאכלו על הדם ר' עקיבא אומר ומנין
 לסנהדרין שהרגו את הגפוש שאין מועמין
 כלום כל אותו היום ת"ל לא תאכלו על הדם
 (אמר רבי יוחנן) אזהרה לבן סורר ומורה
 מנין ת"ל לא תאכלו על הדם וא"ר אבין בר
 חייא ואיתימא ר' אבין בר כהנא על כולם
 אינו לוקה משום דהוה ליה לאו שבבב"לות
 אלא כי אחא רבין א"ר אלעזר על כולם אינו
 לוקה חוץ מן הנודר בשמו והמקיים בשמו מאי
 שנא אהנך דלא לקי דהוה ליה לאו שבבב"לות
 הני נמי לאו שאין בו מעשה נינהו ההוא
 כר' יהודה דאמר לאו שאין בו מעשה לוקין
 עליו דתניא לא תותירו ממנו עד בקר בא הכתוב ליתן אחר לא עשה
 לומר

קמו א מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' א
 והל"ב:
 קמו ב מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' ב סמג
 לאוין א:
 קמו ג מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' ג:
 קמו ד מ"י פ"א מהל'ס
 שגות הל' ד סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' א:
 קמו ה מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' ה:
 קמו ו מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' ו סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' ב:
 קמו ז מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' ז סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' ג:
 קמו ח מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' ח סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' ד:
 קמו ט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' ט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' ה:
 קמו י מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' י סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' ו:
 קמו יא מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' יא סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' ז:
 קמו יב מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' יב סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' ח:
 קמו יג מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' יג סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' ט:
 קמו יד מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' יד סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' י:
 קמו יה מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' יה סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' יא:
 קמו יז מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' יז סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' יב:
 קמו יח מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' יח סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' יג:
 קמו יט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' יט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' יד:
 קמו כ מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' כ סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' טו:
 קמו כא מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' כא סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' טז:
 קמו כב מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' כב סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' טז:
 קמו כג מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' כג סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' יז:
 קמו כד מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' כד סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' יח:
 קמו כה מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' כה סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' יט:
 קמו כו מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' כו סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' כ:
 קמו כז מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' כז סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' כא:
 קמו כח מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' כח סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' כב:
 קמו כט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' כט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' כג:
 קמו ל מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' ל סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' כד:
 קמו למ מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' למ סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' כה:
 קמו לו מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לו סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' כו:
 קמו לז מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לז סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' כז:
 קמו לח מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לח סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' כח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' כט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' ל:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לא:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לב:
 קמו לו מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לו סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לג:
 קמו לז מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לז סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לד:
 קמו לח מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לח סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לה:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לא:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לב:
 קמו לו מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לו סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לג:
 קמו לז מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לז סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לד:
 קמו לח מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לח סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לה:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לז:
 קמו לש מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לש סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לח:
 קמו לט מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לט סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לט:
 קמו לך מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לך סמג
 לאוין קל טו"פ י"ד כ"ו
 סעי' לו:
 קמו לם מ"י פ"א מהל'
 שגות הל' לם סמג
 לאוין

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

סד.

עין משפט
נר מצוה

(א) יומא סט: וע"ש כל
הענין; (ב) שבת ה"ה
(ג) יומא סט: (ד) ונכנסת ת
וע"ש; (ה) רש"ל ככל ארץ
ישראל; (ו) רש"ל והלכה,
(ז) נכנסת; (ח) ונכנסת
(ט) ונכנסת; (י) ונכנסת
היו והלכה; (יא) רש"ל מ"ו ונ"ל
(יב) רש"ל מ"ו ונ"ל; (יג) רש"ל מ"ו
למטה לעיל ס: (יד) נכנסת
(טו) וע"ש חוס' ח"מ
ס: ד"ה כלני חוס' ע"ז
ג: ד"ה חנין; (טז) ע"י
רש"ל.

גליון הש"ס

חוס' ד"ה אף ע"ג
ולעמוד בבב"ב ע"י לעיל
ע"ש חוס' רבא:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ס' ס' להלכה
י"ב עמוד ו'.

לעני רש"י

בלד"ש; ש"ס לביים
(בפרובנסאלים);
בליש"א; רב אדמה.

מוסף רש"י

בייא בי"א. לשון זקנה
וקוללל ויחא ס"ט.
לקבולי ביה אגרא.
שטרף אהו וקבל סבר
ש"ס; פיתקא; כב' ש"ס;
אמת. לומר מסכים אני
עמכם; (ש"ס) הורחב של
הקב"ה אמת. אמעית
לאתיות ולשון ואחרון על
ס' אני רשון ואני אחרון
ואני הוא (שבת ה"ה). אמר
להו נביא. זכריה בן עזרי
(ש"ס) כדורא דאברא.
כסור של עפית (ש"ס);
דשיף קליה. נכס קול
לחן סופרת ואני י"א
מנו (ש"ס) ביעתא בת
יומא. ביה הטילה ב
ניום. לפי שפסק היחוס
מן המעשים ואפילו אינן
שעירה התנוגלת כב'
אינן מתקבלות כמעשה (ש"ס);
גיבתי פלגא. שיהא שוט
בלס לוקח ללשמו ולא
לאחר (ש"ס). בחלינהו
לעיניה. סימו את עיני
ע"י חסו (ש"ס) פיסא
פיסת רבב שקורין גליש"א
(שבת כ"ב).

הס. שמוק כמו (במדבר יג) והס כלב השמיס: וילעקו בני ישראל
בקול גדול. בלשון נכנסת הגדולה כתיב: בייא בייא. בלשון ארמי
לשון גנוח ולעקב כמו אהה בלשון הקודש: ביינו הוא דרביה
הזביה. למקדשו: (ובעזר רחמי). היו מנבטים רחמים שמסר
צדק יצר הרע כל עוונות כוונתם:
לקבולי ביה אגרא. לכוף את יצרנו
ולקבל סכר על קר: לא איהו בעינן
וכו'. אלמלא יצר תקפן: יתבי סלסא
וימון וכו'. מלמתי דרבי יהודה ממסיק:
אמת. משמע מסכים אני עמכם
במקנה זו שטוב הדבר לסקלן: חוסמו
של הקב"ה אמת. שהמלך נאות
ומסכים עם עבדיו חוסם עמכם
במקנתם את חוסמו: כגוריא. ארי
קטן: ביניה. שער: דודא דאברא.
קלמח של עופרת: אברא שאיף קליה.
שארף את הקול ומעכו ללמח יומר
מכל כלי מתכות: זאס הרשעה.
זכו יצר הרע. ונכנסת זכריה כתיב
שהיה במחילת בית שני: דעיבירה.
של עריות: חכמה חכמה וימון וכו'.
מתוך כך פסק חמוס הזכרים
מלהוליד והנקבות מלילד: איבעו
ביעתא כס יומא (ולא אשכח).
מבקשה ביה שטולה זו ביום: ולא
אשכח. שאפילו חזון שהיו גמורות
קודם לכן פסקו מללמח: לבעו
פלגא. שלא יהא שולט במקום עבירה
כדי שלא יהא תוצע עריות: כחליניהו
לעיניה. כמו עיניו ככחול: אהני
ביס. הן תקנתא פורתא דלא איגרי
בקריבתא בלמו ובלחמותא אכל מתגרה
הוא בלמח אש ונכנה: סרדין.
בל"ש בלע"ז ומשגשגן את המעשים
וכן סכר חדש: אהס ביה ישראל
אינן כן. רב יהודה קאמר לה
למדרישי לקרא: הנלמדים לבעל
פעור. כלומר אכל אצותם לא
השיבו זאת על לבם שג"ל מנויה
היא מכל ע"ז שבעולם ונלמדו
ואדבקו בה כלמדי פסיל המוקף ע"פ
כלי שממרחין אותו בשעה יפה ולא
המקום לא היו נלמדים אלא דבוקים
כתמרות המדבקות שדבקות ואינן
דבוקות: במתיתא סגא. שבה הוא
אללם דבוק משמע מחובר טפי
מנלמד. למדין אינן מחוברין ונמשכין
וזוין אינן ואינן דבוק משמע יפה
יפה: סכטאי. סס יהודי הוא: בן
אלם. כסמן ושם מקום הוא: וקינח
כחוטמו. של פעור: מקלסין.
משנחין: ואע"ג דמכוין לכוויי. חייב
קרצן על שגגתו ואם התרו בו
חייב מיתה: לבי סורסא. מקום:
פיסא. בלש"א בלע"ז: מרקולים
הוא. זה חוה ענדומה: למרקולים
תנן. לפניו לכבדו ואני זקמתי להסות
כגופו: במרקולים. עמנו להסותו:
איסקליה. אע"ג שכבר ענד ואין
שלאן לדבר קא צעי למסקליה כדי
לחזיריהם שיקי. מפנה לה מקום
לזרקיהו במתנין: שימסור למולך.
דמרייהו בעינן: גמ' קאני. מתניתין (דף ג.) בחייבי סקילה ע"ז בלגפי נפשה העובד ע"ז וקתני מולך אלמלא מולך
לאו בכלל ע"ז ונפקא מינה דאס זכח וקטר לפניו פעור אי נמי העביר מורעו לשאר ע"ז ואין דרכה כך לא מחייב
דמולך דוקא כתוב ששמו מולך: אחד למולך ואחד לשאר ע"ז. העביר זרעו חייב קסבר מולך נמי ע"ז הוא ולא איזעריך
לאזהורי ענה כדרכה דמאיכה יעבדו (דברים יב) נפקא אלא לומר לך שאם עשה שלא כדרכה חייב: שלא למולך פעור. דמולך
דווקא כתיב שדרכה כך ולא משום ע"ז אזהר דהא מתיבה יעבדו נפקא אלא חוק הוא ללם והמורה המקדיף על חוק
זה נסקילה לפיכך הוצרך לכתוב: כל שהמליכו עליהם. שקרא שמו מולך: רבא אמר. לא אמרו דבר אחד דמולך עראי איכא בנייהו
כגון כרור וקיסם שאינו ראוי לכך זה לפי שעה המליכיהו עליו להעביר לו בנו זה לר"א בר' שמעון לא מחייב אלא במולך קבוע ובל:

מרקולים. אור"ת קילוס שמה לשון שנה אלא שחכמים כינו
אותה לגנאי וקראוהו קולוס לשון ועג וקלם (מהללם
מד) ומר לשון חילוף כמו צמר דשמוטה (חולין דף טז.) צמר דחולל
(צ"ק דף ק"ג.) צמר דכנתא (בכורות דף ז.) כלומר חילוף קילוס
שהחליפו שמה"ס: אע"ג דקמיוון
לבויה. ולעובדה צבוא ט' דלי לא
קמיון אלא לצוות הא אפילו עובד
מאהבה ומיראה פעור לרנא ואפילו
לאציי דמחייב חסם הכא מודה דפעור:
קתני ע"ז וקתני מולך. אף על
גב דקתני ע"ז וקתני פעור
ומרקולים לא דמי דחסם לפרושי
דינא קאמי אכל הכא דייק מרש"א
דקתני אלו הן הנסקלן עובד ע"ז
והנותן מורעו למולך ולא קתני
פעור ומרקולים:
העביר

איהו בעינן ולא אגריה בעינן ביה יתבו תלמא יומא בתעניתא
בעו רחמי נפל להו פיתקא מרקיעא דהוה כתיב בה אמת אמר רבי חנינא
שדמי מינה (חומתם של הקדוש ברוך הוא אמת נפק כגוריא דנורא מבית
קדשי הקדשים אמר להו נביא לישראל היינו יצרא דע"ז בהדי דקתפסי
ליה אישתמיט בינימא מיניה ואול קליה בארבע מאה פרסי אמרו היכי
ניעבד דילמא משמיא מרחמי עליה א"ל נביא שדויהו ברודא דאברא וכסויה
באברא דשיף קליה דכתיב ויאמר זאת הרשעה וישלך אותה אל תוך
האיפה וישלך את האבן העופרת אל פיה אמרי הואיל ועת רצון הוא ניבעי
רחמי איצרא דעבירה בעו רחמי אימסר בידייהו חבשוהו תלתא יומי איבעו
ביעתא בת יומא לחולה ולא אשכחו אמרו היכי נעביד ניבעי פלגא פלגא
מרקיעא לא יהי בחליניהו לעיניה אהני ביה דלא איגרי איניש בקרובתיה אמר
רב יהודה אמר רב מעשה בנכרית אחת שהיתה חולה ביותר אמרה אם
תעמוד ההיא אשה מחוליה תלך ותעבור לכל ע"ז שבעולם עמדה
(ועבדה) לכל ע"ז שבעולם כיון שהגיע לפעור שאלה לכומרים במה
עוברין לזו אמרו לה אוכלין תרדין ושותין שכר ומתריזין בפניה אמרה
מוטב שתחזור ההוא אשה לחוליה ולא תעבוד ע"ז בכך אתם בית
ישראל אינן כן הנצמדים לבעל פעור כצמיד פתיל ואתם הדבקים בה'
אלהיכם כשתי תמרות הדבוקות זו בו במתניתא תנא הנצמדים לבעל פעור
כצמיד ע"ז אשה ואתם הדבקים בה' אלהיכם דבוקים ממש ת"ר מעשה בסבטא
בן אלם שהשכיר חמורו לנכרית אחת כיון שהגיעה לפעור אמרה לו המתן עד
שאכנס ואצא לאחר שיצאה אמר לה אף את המתניני עד שאכנס ואצא אמרה
לו ולא יהודי אתה אמר לה ומאי איכפת לך נכנס פער בפניו וקינח בחוטמו
והיו משרתי ע"ז מקלסין לו ואומרים מעולם לא היה אדם שעבדו לזו בכך
הפעור עצמו לבעל פעור הרי זה עבודתו אע"ג דמיכוין לבזויי הזורק אבן
למרקולים זו היא עבודתו אע"ג דמיכוין למירגמיה רב מנשה הוה קאזיל לבי
תורתא אמרו לו ע"ז היא דקאי הכא שקל פיסא שדא ביה אמרו לו מרקולים
היא אמר להו הזורק אבן למרקולים תנן אתא שאל בי מדרשא א"ל הזורק
אבן במרקולים תנן אף על גב דמיכוין למירגמיה אמר להו איזיל אישקלה
א"ל אחד הנוטלה ואחד הנותנה חייב כל חרא וחרא רווחא לחבירתה
שביק: מתני' הנותן מורעו למולך אינו חייב עד שימסור למולך ויעביר
באש מסר למולך ולא העביר באש העביר באש ולא מסר למולך אינו חייב
עד שימסור למולך ויעביר באש: גמ' קתני ע"ז וקתני מולך אמר רבי
אבין תנן כמאן דאמר מולך לאו ע"ז היא דתניא אחד למולך ואחד
לשאר ע"ז חייב רבי אלעזר ברבי שמעון אומר למולך חייב שלא
למולך פעור אמר אבוי רבי אלעזר בר' שמעון ור' חנינא בן אנטיגנוס
אמרו דבר אחד רבי אלעזר רבי שמעון הא דאמרן רבי חנינא בן אנטיגנוס
דתניא רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר מפני מה תפסה תורה לשון מולך כל
שהמליכוהו עליהם אפי' צרור ואפי' קיסם רבא אמר מולך עראי איכא בנייהו
א"ר

קסב א ב מ"י מ"י מהל
עומ' הלכה ה'
קסב ג מ"י שם פ"ו הלכה
ז'
קסד ד מ"י שם הלכה ג:

תורה אור השלם

- ונשאו דודו ומסרפו
להוציא עצמם מן הבית
ואמר לאשר בירכתי
הבית העוד עמך ואמר
אפס ואמר הם כי לא
להוכיח בהם:
- השמדתי את
במתיכם והכרתי את
המתיכם ונתתי את
פגריכם על פגרי
גלוליתכם ונעלה נפשי
אתכם: ויקרא כל ל
אתכם: ויקם על מעלה הלוים
ישוע ובני קדמיאל
בניה בני שרביה בני
בני ויעקב בקול גדול
אל ה' אלהיהם:
- תמימה ט ד
- ויאמר זאת הרשעה
וישלך אתה אל תוך
האיפה וישלך את אבן
העפרת אל פיה:
- זכירה ט ה
- ויאמר משה אל שפטי
ישראל רבו איש אנשו
הנצמדים לבעל פעור:
במדבר כה ה
- ואתם הדבקים בן
אלהיכם חיים בלבכם
היום: דברים ד ד

מוסרו צד משרתי ע"ז: ויעביר בלש. בגמרא נ"ע' מפרש היכי הוו עבדי וילפי מקראי
דמרייהו בעינן: גמ' קאני. מתניתין (דף ג.) בחייבי סקילה ע"ז בלגפי נפשה העובד ע"ז וקתני מולך אלמלא מולך
לאו בכלל ע"ז ונפקא מינה דאס זכח וקטר לפניו פעור אי נמי העביר מורעו לשאר ע"ז ואין דרכה כך לא מחייב
דמולך דוקא כתוב ששמו מולך: אחד למולך ואחד לשאר ע"ז. העביר זרעו חייב קסבר מולך נמי ע"ז הוא ולא איזעריך
לאזהורי ענה כדרכה דמאיכה יעבדו (דברים יב) נפקא אלא לומר לך שאם עשה שלא כדרכה חייב: שלא למולך פעור. דמולך
דווקא כתיב שדרכה כך ולא משום ע"ז אזהר דהא מתיבה יעבדו נפקא אלא חוק הוא ללם והמורה המקדיף על חוק
זה נסקילה לפיכך הוצרך לכתוב: כל שהמליכו עליהם. שקרא שמו מולך: רבא אמר. לא אמרו דבר אחד דמולך עראי איכא בנייהו
כגון כרור וקיסם שאינו ראוי לכך זה לפי שעה המליכיהו עליו להעביר לו בנו זה לר"א בר' שמעון לא מחייב אלא במולך קבוע ובל: